

Osmero nas, Đuro, Josip, Bojan, Helena, Zrinka, Želimir, Željko i ja, krenuli smo iz Đurđevca u ranim jutarnjim satima, oko 5, u nama susjednu državu Sloveniju. Cilj su nam ovaj put Kamniške alpe i vrh Brana (2252 m). Najavili su kišu no nismo se dali smesti i opremljeni za sve vremenske prigode hrabro smo krenuli u novi izazov.

Oko 10 sati stigli smo u Logarsku dolinu i na parkiralištu na samom kraju doline napustili smo naš kombi. Poslije kraćeg hoda došli smo do prekrasnog slapa Rinka podno kojeg je sagrađeno sklonište Orlovo gnjezdo. Naziv je posve opravdan jer je izgrađen na litici podno visoke stijene sa koje se izljeva slap. Prešli smo preko potoka i počeli se uspinjati. Staza je vodila kroz šumu sve do "Frischaufvog doma" na 1385 m odakle smo se isprva lagano počeli penjati a onda je uslijedio uspon kojem nikad kraja. Staza je neprestano išla cik-cak da bar malo ublaži strminu. Visinska granica šumovitog i stepskog raslinja jasno se osjetila na cca 1500 m. Dalje raslo samo grmlje, trava i prekrasno cvijeće za koje nisam popamtila imena, samo se sijećam da je Želimir našao neku biljku mesožderku i živo opisiva kako je bacio kamenčić, ona ga je progutala i ispljunula ravno Đuri u oko!? Hm, da. Moš si mislit!.

Poslije cvijeća i travice usijedio je goli kamen i nekoliko sniježišta koje smo morali pažljivo preći jer su bila strma i skliska. Dosta uspuhani stigli smo do prvih klinova i sajli. Zastali smo da uhvatimo zraka i koncentrirano se počeli uspinjati. Bilo je uzbudljivo susresti se sa prvim naznakama alpinističkog penjanja. Kad smo stigli do Kamniškog sedla uslijedila je prekrasna nagrada. Vidici su bili fenomenalni. Ispod naših nogu prostirala se Logarska dolina a sa njene druge strane ponosno se uzdizala Mrzla gora (2203 m). Smjestili smo se u "Koči na kamniškom sedlu" (1903 m) i poslije kraćeg odmora krenuli na Branu (2252 m) kako smo si i zacrtali za prvi dan. Staza je vodila preko sipara do početka strmog uspona po stijenama. Bila su nam uključena sva četiri pogona. Uspon je bio psihofizički dosta zahtjevan jer je zahtjevao dobru spretnost i snagu. Kako smo se uspinjali tako su se počeli stvarati isprva gusti bijeli oblaci koji su postajali sve tamniji i bliži. Taman kad smo se popeli do vrha, jedva se poslikali, do nas je došao onaj tamni oblak i prekrio cijelu planinu.

Na silasku nas je pratila lagana rosulja. Ubrzano smo se spustili i mokri i promrzli jedva smo dočekali toplinu doma na Kamniškom sedlu. Tamo nas je dočekao ljubazni domar, naš Varaždinac koji se "udao" u Sloveniju. Bilo je pravo olakšanje što poslije svega još nismo morali objašnjavati na slovensko-hrvatskom kaj hoćemo jesti i piti.

Dom je doista lijepo uređen, sa sanitarnim čvorom, doduše bez tople vode, no na toj visini drugo se nije ni očekivalo. Prije spavanja bacili smo belu (karta me nije išla) u kojoj je Helena pokazala prave profesionalne vještine.

Drugi dan u jutro dočekao nas je kišoviti i hladan dan. Na žalost uspon na Planjavu otpao je za neki drugi put. Zaštićeni kabanicama počeli smo dugo spuštanje koje je trajalo četiri sata. Radi kiše i sklizave staze nismo puno podizali pogled na okoliš. I to će ostati za drugi put. Mokri do gača stigli smo u dom v Kamniški Bistrici (601 m). Presvukli se i oko podne krenuli doma.

Svi smo se složili da definitivno moramo ponoviti izlet na godinu, samo po lijepom vremenu, da

10. i 11.7.2004. Kamniške Alpe (Slovenija)

Autor Administrator

Ponedjeljak, 13 Travanj 2009 13:30

nadoknadimo sve propuštene vidike i uspone iz drugog dana, a i još puno toga što sigurno nismo ni naslutili da skrivaju ove prekrasne planine.

Milica Fuček

{vsig}izleti2004/kamniske04{/vsig}